

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 17 grudnia 2021 r.

DIH-3.707.107.2021.MB

DECYZJA DIH - III/ 88 /2021

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706 z późn.zm.) oraz art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2020 r. poz. 1893), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji DŁ.17.2021 z 19 października 2021 r. (nr akt: DŁ.8361.87.2021.DD) Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku, na mocy której, przedsiębiorcy Zbigniewowi Zarembie prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: Elektron Artykuły Przemysłowe Zbigniew Zaremba w Łomży wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych dystrybutora określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach od 1 do 3 września 2021 r. inspektorzy reprezentujący Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku (zwanego dalej: „Podlaskim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia DŁ.8361.87.2021 z 1 września 2021 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie przemysłowym należącym do przedsiębiorcy Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162) (zwaney dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli DŁ.8360.1.53.2021 z 19 sierpnia 2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego kontrolę prawidłowości wykonywania działalności w zakresie wynikającym z art. 37 oraz 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), (zwaney dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym” lub „ustawą o zużytym sprzęcie”). Powyższe zawiadomienie doręczono 24 sierpnia 2021 r. ... (zwanego dalej: „stroną postępowania”, „stroną”).

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Podlaskiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca, będący dystrybutorem w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie nie spełnił wymagań art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy, tj.:

- nie umieścił w widocznym miejscu w należącym do niego punkcie sprzedaży informacji w zakresie o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy dotyczących:
 - nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany (ust. 1);
 - nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany (ust. 2);
 - nieodpłatnego przyjęcia w jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, przez dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 18 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.
- nie umieścili, w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania użytego sprzętu, co jest niezgodne z art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Przedsiębiorca w toku kontroli podjął działania naprawcze i zamieścił w punkcie sprzedaży, w miejscu widocznym, informacje wymagane treścią art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy. Powyższe zostało udokumentowane w Protokole kontroli (nr akt DŁ.8361.53.2021).

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735) (zwanej dalej: „Kpa”), Podlaski WIIH zawiadomieniem z dnia 22 września 2021 r., poinformował przedsiębiorcę ..., że zostało wszczęte z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie ustalenia kary pieniężnej na podstawie art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o użytym sprzęcie z tytułu niewypełnienia przez niego obowiązku wskazanego w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Jednocześnie organ poinformował przedsiębiorcę, że stronie przysługuje zgodnie z art. 9 i 10 oraz 73 § 1 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, sporządzania z nich notatek i odpisów, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, w każdym stadium postępowania, zgłoszenia żądań oraz składania wniosków dowodowych.

W dniu 10 października 2021 Podlaski WIIH otrzymał pismo z dnia 29 września 2021 r., w którym strona postępowania zwróciła się o umorzenie postępowania. Wyjaśniła, że:

- informacje o nieodpłatnym odbiorze użytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego pochodzącego z gospodarstw domowych były umieszczone w widocznym miejscu od początku obowiązywania ustawy lecz prawdopodobnie uległy zniszczeniu podczas remontu w maju bieżącego roku i nie zostało to przez stronę zauważone,

- w ocenie strony brak ww. informacji nie wpłynął w najmniejszym stopniu na ideę ustawy i właściwe postępowanie ze użytym sprzętem oraz obowiązki wynikające z ustawy, ponieważ przy zakupie nieodpłatnie przyjmuje ona od klientów użyty sprzęt elektryczny i elektroniczny w ilości niejednokrotnie większej niż kupowana,
- prowadzi sklep „z żarówkami” na Starówce, gdzie większość klientów to ludzie w podeszłym wieku, więc i tak informacje o nieodpłatnym odbiorze i punktach zbierania użytego sprzętu przekazuje ustnie w bezpośredniej rozmowie,
- w latach 2007-2015 jako zbierający ..., a od roku 2016 jako „nieprofesjonalny zbierający” zebrał i przekazał do przetwarzających odpady kilka ton użytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, głównie kompaktowych i liniowych lamp fluorescencyjnych, w dużej części pochodzących z gospodarstw domowych,
- obecnie prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą, zbiera użyty sprzęt, ponosi koszty jego przekazania do przetwarzających.

Ponadto strona podkreśliła, że w najniższym wymiarze administracyjna kara pieniężna przekracza jej kilkumiesięczne dochody, które oscylują w okolicy najniższej krajowej.

W dniu 19 października 2021 r. Podlaski WIIH wydał na podstawie art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c ustawy o użytym sprzęcie, decyzję DŁ.17.2021 (nr akt: DŁ.8361.87.2021.DD), na mocy której przedsiębiorcy ... wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych dystrybutora określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

W dniu 17 listopada 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Podlaskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu wniosła o:

- rozważenie przez organ pierwszej instancji skorzystania z uprawnienia wskazanego w art. 132 § 1 Kpa i wydanie nowej decyzji, uchylającej zaskarżoną decyzję i udzielającej odwołującemu się pouczenia, o którym mowa w art. 189f § 1 pkt. 1 Kpa;

ewentualnie gdyby organ pierwszej instancji nie skorzystał z ww. uprawnienia:

- uchylenie przez organ drugiej instancji zaskarżonej decyzji w całości i udzielenie odwołującemu się pouczenia, o którym mowa w art. 189f § 1 pkt. 1 Kpa na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa;

ewentualnie gdyby organ drugiej instancji stwierdził brak podstaw do wydania ww. decyzji:

- uchylenie przez organ drugiej instancji zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji na podstawie art. 138 § 2 Kpa.

Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła:

- 1) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:
 - art. 7, 8 §1, 77 § 1 i 80 oraz 81a § 1,
 - art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa ,
- 2) naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 93 ust. 3 ustawy o użytym sprzęcie w związku z art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa poprzez błędną wykładnię.

Pismem z dnia 26 listopada 2021 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę ... o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji DŁ.17.2021 Podlaskiego WIIH z 19 października 2021 r. (nr akt: DŁ.8361.87.2021.DD) oraz o przysługującym im prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie zobowiązuje dystrybutora do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy.

Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Ponadto, zgodnie z art. 39 pkt 2 ww. ustawy dystrybutor umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacje o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość – do przekazywania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży ww. informacji.

Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 5 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie z art. 93 ust. 5 ustawy o zużytym sprzęcie, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej od 1 do 3 września 2021 r. dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca ... nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

W odwołaniu strona zarzuciła Podlaskiemu WIIH naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7, art. 8, art. 77 § 1, art. 80 oraz 81a § 1 Kpa poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego. W ocenie strony organ pierwszej instancji uznał za niewiarygodne i niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy oświadczenie strony zawarte w piśmie z dnia 29 września 2021 r. przekazane Podlaskiemu WIIH w toku kontroli, w którym strona wskazała, że posiadała na terenie swojego sklepu do maja 2021 r. uwidocznione informacje wymagane przepisami ustawy o zużytym sprzęcie, zaś każdorazowo, także po maju 2021 r. przekazywała swoim klientom ustnie informacje wymagane przepisami ww. ustawy. Strona podkreśliła, że ww. oświadczenie jest wiarygodne w świetle materiału dowodowego zgromadzonego przez organ obu instancji, zaś ewentualne wątpliwości organu co do prawdziwości powinny zostać rozstrzygnięte na korzyść strony.

Odnosząc się do argumentów strony postępowania przedłożonych w odwołaniu dotyczących naruszenia art. 7, art. 8, art. 77 § 1, art. 80 oraz 81a § 1 Kpa, Prezes UOKiK zauważa, że artykuły te określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią, one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Ponadto wskazują, że przed wydaniem decyzji organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć zebrany materiał dowodowy, zaś sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Z przepisów tych

wynika m.in. tzw. zasada prawdy obiektywnej polegająca na zobowiązaniu organu do podejmowania wszelkich kroków, niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy, który będzie zgodny ze stanem rzeczywistym.

Jak zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 15 czerwca 2015 r. (I SA/Kr 747/15) w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego organ jest obowiązany przestrzegać zasad ogólnych postępowania administracyjnego, w tym zasady dążenia do prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 Kpa. Reguła ta została skonkretyzowana w art. 77 § 1 Kpa, zgodnie z którym, organ administracji publicznej zobowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności zostaje wykluczony ustaleniami dokonanymi w całości materiału dowodowego (art. 80 Kpa), zgromadzonego i rozpatzonego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści. Powyższe ustalenia organu winny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji.

Ponadto, co podkreślił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 28 maja 2019 r. (II SA/Rz 284/19) organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej (art. 8 § 1 KPA). W komentarzu do Kodeksu postępowania administracyjnego Andrzej Wróbel wskazuje, że (Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego LEX/el., 2015) zawarta w art. 8 zasada pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa określa wyraźnie to, co implicite jest zawarte w zasadzie praworządności. Z zasady wyrażonej w art. 8 Kpa wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Dalej można przytoczyć, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku podkreśla, że w celu realizacji pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa konieczne jest „przede wszystkim ściśle przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględniania w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa” (wyrok z dnia 7 grudnia 1984 r., III SA 729/84, ONSA 1984, nr 2, poz. 117).

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie Podlaski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego przeprowadzonego ściśle według wymagań prawa. Organ drugiej instancji odnotowuje w szczególności, że kontrola została przeprowadzona w sposób zgodny z obowiązującym prawem tj. poprzedzono ją zawiadomieniem (DŁ.8360.1.53.2021 z 19 sierpnia 2021 r.), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego prawidłowość wykonywania działalności w zakresie wynikającym z art. 37 oraz 39 ustawy

o zużytym sprzęcie, brak wymaganych art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy informacji został jednoznacznie stwierdzony w toku kontroli i udokumentowany w protokole kontroli DŁ.8361.87.2021 z dnia 3 września 2021 r., do którego treści strona nie wniosła uwag.

Prezes UOKiK podkreśla, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i udokumentowane w protokole, iż w momencie podjęcia kontroli informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym – protokole kontroli podpisanym przez stronę bez uwag, jak również strona sama przyznała zarówno w piśmie skierowanym do Podlaskiego WIIH w dniu 29 września 2021 r., jak i w odwołaniu od decyzji z dnia 9 września 2020 r., w których to pismach strona wskazała, że informacje o nieodpłatnym odbiorze zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego pochodzącego z gospodarstw domowych były umieszczone w widocznym miejscu od początku obowiązywania ustawy lecz prawdopodobnie uległy zniszczeniu podczas remontu w maju bieżącego roku.

Przepisy ww. ustawy wskazują wprost, jakie informacje dystrybutor sprzętu powinien umieścić w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane. Nie ma znaczenia dla sprawy, że jak twierdzi strona ustnie przekazywała wszystkie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie swoim klientom, przy okazji ich wizyty w sklepie (co potwierdzić ma 11 oświadczeń stałych klientów dołączone do odwołania), bo podstawą do wymierzenia kary było stwierdzenie braku w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji wymaganych art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli DŁ.8361.87.2021 z dnia 3 września 2021 r., z dnia 8 marca 2021 r., podpisanym przez strony bez uwag.

W ocenie organu drugiej instancji okoliczności naruszenia prawa nie budziły wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej, czego potwierdzeniem są ustalenia kontroli zawarte w protokole kontroli. Organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy oraz uwzględnił przesłanki, o których mowa w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie wymierzył karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Prezes UOKiK w całości podziela w tym zakresie ustalenia Podlaskiego WIIH. Organ drugiej instancji nadmienia przy tym, że wymierzona sankcja jest najniższą z możliwych określonych w ustawie, przy czym należy zaznaczyć, że za naruszenie art. 37 ust. 4 ww. ustawy przewiduje karę pieniężną od 5 000 zł do 300 000 zł, a za naruszenie art. 39 pkt 2 od 5 000 zł do 500 000 zł.

Organ drugiej instancji zauważa, że wszyscy przedsiębiorcy, prowadzący działalność gospodarczą polegającą na dystrybucji różnego rodzaju sprzętu elektrycznego i elektronicznego są obowiązani zamieszczać wymaganą prawem informację w tym zakresie. Jednocześnie organ drugiej instancji wskazuje, że celem ustawodawcy było umożliwienie konsumentom dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić (czy to w punkcie sprzedaży – patrz art. 37 ust. 4, czy punkcie zbierania zużytego sprzętu – patrz art. 39 pkt 2 ww. ustawy) a w konsekwencji ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego. W związku z tym przyjąć należy, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i

elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego umieszczać wszystkie informacje, o których mowa zarówno w art. 37 ust. 1 – 3 ww. ustawy oraz art. 39 pkt 2 zgodnie z obowiązującym prawem.

Strona zarzuciła ponadto Podlaskiemu WIIH naruszenie art. 81 a Kpa, który nakazuje organowi prowadzącemu konkretne postępowanie rozstrzygnięcie powstałych w sprawie wątpliwości na korzyść strony. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że przepis ten zawiera przesłanki jego zastosowania. Dotyczą one m.in. przedmiotu postępowania, którym musi być nałożenie na stronę obowiązku bądź też ograniczenie lub odebranie jej jakiegoś uprawnienia. Poza tym, wątpliwości nie mogą dać się usunąć i muszą dotyczyć stanu faktycznego sprawy. Prezes UOKiK zauważa, że w przypadku postępowania administracyjnego, w wyniku którego Podlaski WIIH wydał decyzję DŁ.17.2021 z 19 października 2021 r., nie ma żadnych wątpliwości co do niedopełnienia przez Stronę obowiązków informacyjnych określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie, co znalazło odzwierciedlenie w protokole kontroli. Należy ponadto podkreślić, że celem art. 81a § 1 Kpa jest przeciwdziałanie przyjmowaniu przez organu wersji niekorzystnej dla strony w sytuacji, w której w sprawie są co najmniej dwie zasadniczo sprzeczne, ale równie prawdopodobne w realiach danej sprawy, możliwe wersje stanu faktycznego. Celem ww. przepisu nie jest natomiast uchylanie się strony od odpowiedzialności administracyjnej poprzez wykazanie zaistnienia w sprawie jakichkolwiek wątpliwości. (zob. wyrok WSA w Warszawie z 28 sierpnia 2018 r. - IV SA/Wa 937/18). W przedmiotowej sprawie, jak wskazano już wcześniej, zarówno organ pierwszej jak i drugiej instancji nie miał żadnych wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej, czego potwierdzeniem są ustalenia kontroli zawarte w protokole kontroli. Prezes UOKiK powtórnie wskazuje, że z punktu widzenia zastosowania przepisów ustawy o użytym sprzęcie istotny jest wyłącznie fakt, iż w momencie podjęcia kontroli brak było informacji wymaganych art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy, co zostało jednoznacznie potwierdzenie w ustaleniach kontroli stanowiących materiał dowodowy i nie jest również kwestionowane przez stronę. Przepisy ww. ustawy wskazują wprost, jakie informacje dystrybutor sprzętu powinien umieścić, co w niniejszej sprawie, jak zostało wskazane wcześniej, nie zostało zrealizowane.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Prezesa UOKiK zarzut stron dotyczący naruszenia art. 7, art. 8, art. 77 § 1, art. 80 oraz 81a § 1 Kpa jest bezpodstawny. Organ drugiej instancji stwierdza, że wszystkie ww. zarzuty strony w zakresie naruszenia przepisów postępowania nie zasługują na uwzględnienie. Działania organu pierwszej instancji były rzetelne, obiektywne i zgodne z podstawowymi zasadami procedury administracyjnej.

Kolejnym zarzutem jaki podniosła strona w odwołaniu jest naruszenie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa poprzez niezastosowanie w sprawie i nieodstąpienie od nałożenia kary pieniężnej, pomimo tego, iż waga naruszenia prawa przez odwołującego się była znikoma, zaś odwołujący się jeszcze w dniu kontroli zamieścił wszystkie informacje wymagane przepisami ustawy.

Odnosząc się do powyższego, po przeanalizowaniu niniejszej sprawy organ drugiej instancji informuje, iż nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia

przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, tym samym nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona jeszcze w troku kontroli podjęła dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Organ drugiej instancji wskazuje również, że ustalenia kontroli wprost wykazują, na czym polegało naruszenie prawa przez kontrolowanego, a obiektywna ocena ustaleń kontroli przez Podlaskiego WIIH pozwoliła na uznanie iż zasadne jest wszczęcie i prowadzenie postępowania administracyjnego wobec konkretnego podmiotu.

Obowiązujące przepisy ustawy o zużytym sprzęcie dają możliwość od odstąpienia od zastosowania sankcji, co wziął również pod uwagę Podlaski WIIH wydając decyzję DŁ.17.201 z dnia 19 października 2021 r. Zgodnie z art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przesłanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Podlaskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia kary. Przedsiębiorca ..., w dniu 24 sierpnia 2021 r., tj. 8 dni przed rozpoczęciem kontroli, otrzymał zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 19 września 2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego obejmującego kontrolę prawidłowości wykonywania działalności w zakresie wynikającym z art. 37 oraz 39 ustawy o zużytym sprzęcie. Po otrzymaniu niniejszego zawiadomienia przedsiębiorca miał możliwość podjęcia zawczasu odpowiednich działań w celu wyeliminowania ewentualnych nieprawidłowości, jednak tego nie uczynił.

W związku z czym zostały one ujawnione w toku prowadzonej kontroli i nie budziły wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej, czego potwierdzeniem są ustalenia kontroli zawarte w protokole kontroli. Mając powyższe na względzie należy przyjąć, że kontrolowany przedsiębiorca nie dochował należytej staranności i nie uczynił wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, w związku z czym Podlaski WIIH zasadnie nałożył sankcję pieniężną za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym.

Ponadto w odwołaniu od decyzji DŁ.17.2021 z 19 października 2021 r. przedsiębiorca ... zarzucił Podlaskiemu WIIH naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 93 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie w związku z art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że o znacznym stopniu szkodliwości naruszenia przepisów ustawy przesadza sam fakt naruszenia dyspozycji dwóch przepisów ustawy, podczas gdy przy ocenie stopnia szkodliwości naruszenia nie ma znaczenia sama ilość naruszonych przepisów, ale należy brać pod uwagę całokształt okoliczności danego przypadku, zarówno o charakterze przedmiotowym (np. skala naruszeń, skutki tych naruszeń) jak i podmiotowym (np. czy mamy do czynienia z czynem zawinionym, a jeżeli tak to z jaką formą winy), przy czym decydujące znaczenie należy przyznać skutkom naruszenia dla dóbr chronionych przez daną dziedzinę prawa administracyjnego.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że Podlaski WIIH przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej, zgodnie z art. 93 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie, uwzględnił stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu. Prezes UOKiK zgadza się z twierdzeniem strony, że o znacznym stopniu szkodliwości naruszenia przepisów ustawy o zużytych sprzęcie nie przesadza sam fakt naruszenia dyspozycji dwóch przepisów ww. ustawy, jednakże jak wskazano już wyżej z punktu widzenia zastosowania przepisów ustawy o zużytych sprzęcie istotny jest fakt, iż w momencie podjęcia kontroli informacje w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje potwierdzenie w materiałach dowodowych i czego strona nie kwestionuje. Cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku informacyjnego nastąpiło z winy danego podmiotu, czy też nie. W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie, organ pierwszej instancji w sposób wyczerpujący przeprowadził postępowanie wyjaśniające, stwierdzając, że to na stronie ciążył obowiązek uwidocznienia w widocznym miejscu wszystkich informacji o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Przepisy ww. ustawy nakazują wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków określonych w ww. przepisach, chociażby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości były wyeliminowane. Samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował

ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Tym samym nie można uznać, że naruszenie przepisów ustawy o zużytych sprzęcie przez przedsiębiorcę ... nie spowodowało żadnego ryzyka niewłaściwego postępowania z odpadami elektronicznymi przez klientów sklepu, a stopień szkodliwości, jak i waga naruszenia przepisów ww. ustawy były znikome.

Obowiązkiem każdego przedsiębiorcy jest znać i przestrzegać przepisy dotyczące jego działalności. Podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów. Tak więc tłumaczenie strony, że naruszyła przepisy ustawy nieumyślnie, zaś naruszenie miało charakter wyłącznie formalny (brak wyeksponowania pisemnej informacji od maja 2021 r.), a strona faktycznie przekazywała ustnie swoim klientom, w większości osobom straszymy z problemami ze wzrokiem, wszystkie informacje wymagane przepisami ustawy o zużytych sprzęcie należy uznać za bezzasadne. Podobnie fakt, że strona przekazywała do odpowiednich punktów przetwarzających odpady zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny pozostawiany u niej przez klientów nie ma znaczenia dla niniejszego rozstrzygnięcia. Ponownie w tym miejscu należy podkreślić, że w okresie od odebrania zawiadomienia o zamiarze przeprowadzenia kontroli (24 sierpnia br), w którym szczegółowo określono zakres przedmiotowy kontroli do momentu rozpoczęcia kontroli (1 września br.) Strona miała możliwość sprawdzenia czy wypełnia nałożone na nią obowiązki w zakresie wynikającym z obowiązujących przepisów.

Odnosząc się do wniosku strony o dołączenie do materiału dowodowego sprawy 11 oświadczeń klientów sklepu prowadzonego przez przedsiębiorcę ... z dnia 26 października 2021 r. na okoliczność rzeczywistego informowania klientów o obowiązkach wynikających z ustawy o zużytych sprzęcie, a także stałego odbierania zużytego sprzętu Prezes UOKiK wskazuje, że dowody w postaci ww. oświadczeń klientów nie mogą być uznane za dowody uzasadniające uchylenie skarżonej decyzji i umorzenia postępowania lub przekazania do ponownego rozpoznania, o co wnosi strona, gdyż stwierdzony w toku kontroli stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości. Dowody w postaci takich dokumentów nie stanowią poświadczenia spełniania wymagań, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt. 2 ustawy o zużytych sprzęcie w dniu kontroli.

Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK uznał, że argumenty strony nie znajdują uzasadnienia. Jednocześnie organ drugiej instancji stwierdza, że kara z tytułu niewypełnienia obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę określonych w dwóch przepisach ww. ustawy, tj. art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 przez organ pierwszej instancji, została wymierzona w sposób prawidłowy i spełnia wymagania ustawowe.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Podlaski WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy ... wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Tym samym, decyzja Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku DŁ.17.2021 z 19 października 2021 r. (nr akt: DŁ.8361.87.2021.DD) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/